

med krigens rædsler skulle en stor del af Europas befolkning gennemleve flere årtier i Jerntæppets skygge.

I dag synes Warszawapagten, Sovjetunionen og DDR at være evigheder siden. Den årgang gymnasieelever, der om nogle uger kan sætte huen på hovedet, var end ikke født den novemberaften, da østberlinerne bankede Muren ned og trådte ud i friheden – en frihed, vi i dag tager for givet, men som for mange borgere i Østeuropa stadig er noget relativt nyt, som der sættes pris på. Det oplever jeg igen og igen, når jeg i Europarådet mødes med parlamentarikere fra de pågældende lande.

Samtidig lægger de ikke skjul på, hvilken stor betydning Europarådet har haft for deres genforening med den frie del af Europa og for nødvendigheden af fortsat at debattere og udbrede menneskerettigheder i et paneuropæisk forum. At vi stadig 20 år efter Berlinmurens fald er nødt til at beskæftige os med sager om grove krænkelse af de mest fundamentale menneskerettigheder i Europa, kommer måske som en overraskelse for de fleste og ville tilbage i årene fra først Murens og siden hen Sovjetunionens fald have lydt totalt usandsynligt.

Desværre må vi erkende, at den frihed, vi tager for givet, i store dele af Europa endnu blot er et spinkelt håb visse steder. Europarådet har i adskillige år debatteret det hviderussiske diktators overtrædelser af ytringsfriheden, og desværre gør Hvideruslands storebror, Rusland, også alt for at rulle tiden tilbage til dengang, magt var ret. Oppositionspolitikere bliver smidt i fængsel og mindretal deporteret, og overgrebene mod civilbefolkningen i Tjetjenien vidnede om, at den store russiske bjørn bestemt ikke var endt i graven sammen med USSR, ligesom det fordums KGB med sine evner til at kvæle dissidenter, hvor i verden de end måtte befinde sig, i dag lever videre, blot under et andet navn.

I august sidste år blev verden endnu en gang vidne til Ruslands udlevelse af egne stormagtsdrømme. Denne gang var det georgierne, der måtte se deres huse skudt i smadder, mens de russiske tanks pløjede igennem landskabet. Jeg er fuldt ud klar over, at Georgien og især landets præsident også har en aktie i sidste sommers konflikt med udbryderrepublikkerne Abkhasien og Sydossetien, men i de uvildige rapporter og de mange uafhængige efterretninger, jeg har modtaget, er konklusionerne samstemmende: Georgien lever overvejende op til kravene fra

det internationale samfund, mens Rusland tromler videre.

Etableringer af baser i udbryderrepublikkerne, manglende sikkerhed for de tilbageværende georgiere i områderne, angreb på georgiske politfolk og embedsmænd, chikane og overgreb mod internationale observatører begået af lokale militser, som de facto er underlagt russisk kontrol, og endelig – som de internationale nyhedsbureauer for få dage siden berettede – at russiske soldater nu kontrollerer grænsen mellem udbryderrepublikkerne og Georgien.

I den situation må vi konstatere, at vi er meget langt fra en fredelig diplomatisk løsning på, hvad der umiddelbart kunne være et internt georgisk anliggende. Men qua Ruslands de facto-besættelse af en suveræn stat synes situationen at være gået i hårdknude, mens tusindvis af civile lider. Overgrebet mod Georgien og landets civilbefolkning er aldeles uacceptabelt, og derfor har jeg i Europarådet været medunderskriver af en opfordring til en resolution, der fratager Rusland sin stemmeret i Den Parlamentariske Forsamling – en forsamling, hvis eksistensberettigelse er forsvar af menneskerettighederne, bør i situationer så alvorlige som denne selvfølgelig også reagere med skærpede sanktioner.

Nok er nok. Rusland må forstå, at vi mener det alvorligt, når vi insisterer på, at menneskerettighederne skal overholdes og det internationale samfund respekteres, også selv om man er et stort land.

Kl. 13:53

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Det giver anledning til en kort bemærkning fra hr. Mogens Jensen.

Kl. 13:53

Mogens Jensen (S):

Ja tak, og også tak til Venstres ordfører for en, synes jeg, fin redegørelse. Nu er det jo klart, at fokus også i ordførerens redegørelse er på Georgien-Rusland-konflikten, og det er helt reelt, for det har stor betydning også for Europarådet som konstruktion. Men jeg vil godt spørge Venstres ordfører om det her med at suspendere Ruslands stemmeret i Europarådet. Hvad tror ordføreren overhovedet det vil have af konsekvens i forhold til Rusland, andet end at Rusland måske trækker sig yderligere tilbage i isolation og det bliver endnu sværere at føre en kritisk dialog med Rusland, fordi de formentlig ikke vil møde op i den parlamentariske forsamling, hvis de bare skal sidde der og ikke kan